

Nuneaton ligger ungefär 10-15 mil nordväst om London, mitt emellan städerna Birmingham och Leicester, och verkar vara den riktigt typiskt engelska småstaden. Husen är låga, aldrig mer än två våningar, oftast långa, radhusbetonade, till synes gamla och dåligt byggda. Alla byggnader, industrier som bostadshus, är tillverkade i en färgskala som sträcker sig från grå till mörkbrun. Dystert, just den här dagen är även vädret typiskt engelskt (dvs. mulet och regnigt), något som kanske bidrar till att göra allt en aning gråare och dystrare än vad det i själva verket är. Men på något sätt är miljön, livsstilen, en nödvändig byggsten i den engelska musiken – plocka bort den och allt rasar samman, blir ruiner.

Anledningen till att vi besöker Nuneaton är att vi vill träffa Martyn Bates och Pete Becker. Tillsammans kallar de sig EYELESS IN GAZA. De har vid det här laget gjort tre utmärkta Lp-skivor: "Photographs as memories", "Caught in flux" och nya "Drumming the beating heart", samt ett par singlar. Inom kort släpps även en långspelare på norska skivbolaget Uniton som heter "Pale hands that i loved so well".

EYELESS IN GAZA spelar musik som är väldigt okonventionell och svår att beskriva; låtarna är korta, ofta nästan poppigta snärtiga, men samtidigt stämningsfyllda och otroligt känsloladdade. I förgrunden ligger Martyns underbart oartikulerade, egensinniga röst. Han sjunger med sådan inlevelse och känsla att jag knappt tror mina öron! Martyn spelar också gitarr på ett trevligt, ganska

EYELESS IN GAZA

spattigt satt, något som främst hörs på "Caught in flux". På "Drumming" har han bytt ut gitarren mot orgel och synt. Pete Becker är den som står för den egentliga uppbyggnaden av musiken. Det är han som ger musiken djup och spänning. Han spelar synt, bas, sax, trummor och diverse skrammel. På en gång!! Visst finns det influenser i EYELESS IN GAZAs musik, men det är först och främst fråga om nyskapande, en vitamininjektion som musiken av idag verkligen behöver. Grupper som de ögonlösa i Gaza gör mig glad att jag inte tillhör de öronlösa i Malmö. Åter till Nuneaton. Vi sitter hemma hos Martyn och lyssnar på "Kodak Ghosts Run amok", EiGs första singel. En mycket lustig liten sak som har blivit återutgiven av Cherry Red via deras tyska distributör Intercord.

Martyn: "Oj oj oj. Det var ganska längesedan jag lyssnade på den här sist."

Pete: "Det är ju faktiskt lite genant."

(Allmänt fnitter)

Men så dum är den väl ändå inte!

Pete: "Nä, det är bara första låten på baksidan jag inte riktigt tycker om. De andra är okej."

Jag hörde att ni båda tänkte börja i gruppen Bron Area (också från Nuneaton) innan ni lärde känna varandra, stämmer det?

Martyn: "Ja det gjorde vi, men de ville inte ha oss."

Pete: "Det fanns inte mycket att göra här. Den enda gruppen som verkade vara något var Bron Area, och så lärde jag känna Steven Parker och Martin Packwood som är kärnan i gruppen. Jag ville börja spela med dem eftersom jag inte kände till något annat intressantare, men jag passade inte in."

Varför ville de inte ha dig då Martyn?

M: "Tja, jag ville först och främst spela mina egna låtar så jag tog med mig några sånger till dem, men vi kunde inte få våra stilar att mötas."

Hur träffade ni varandra då?

P: "Genom Steve. Han berättade att Martyn försökte komma med i gruppen precis som jag. Så vi träffade varandra och började spela. Det är allt."

Hur längesedan var det?

M: "Lite mer än två år sedan, i februari-mars någon gång."

Och ni spelade bara tillsammans en månad innan den första singeln kom ut?

P: "Ja, det stämmer"

M: "Just det. Vi började spela i slutet av februari, och vi spelade in "Kodak" ep:n i slutet av mars."

P: "Den spelade vi in i ditt sovrum har jag för mig."

M: "Mmm, och sen kom den ut i juni, tror jag."

P: "Nej, den kom inte ut förrän i augusti."

M: "Ja, det är möjligt. I alla fall tyckte vi att vi ville få det att börja röra på sig direkt, när vi verkligen kände för det. När vi hade fått ut singeln gick vi tillbaka till studion och spelade in "Photographs". Men den kom inte ut förrän i januari -81, den var alltså ganska gammal redan när den kom ut."

Hur kom det sig egentligen att ni hamnade på Cherry Red?

M: "Vi skickade en hög band till olika skivbolag, och de var en av de få som var intresserade. Ett annat bolag som visade intresse var 4AD. Rough Trade sade också att de var intresserade, men de var helt enkelt för upptagna. Jag tror inte att de ens en gång lyssnade på våra band. Fast det var nog lika bra att det blev som det blev."

Vad gjorde ni efter det att "Photographs" kom ut?

P: "Vi gjorde inget alls egentligen."

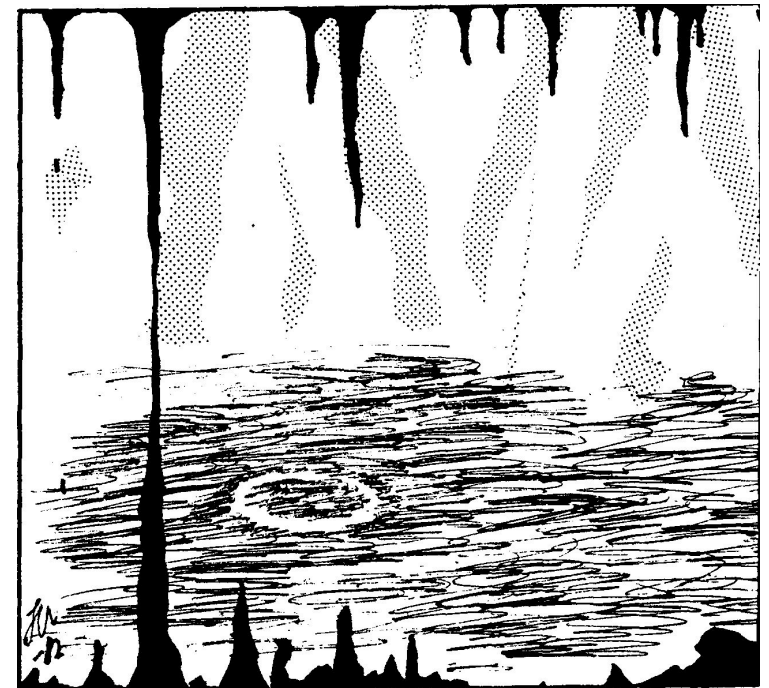
M: "Vi var mycket gröna och naiva då, och vi blev nästan övertalade att göra en turné med Classix Nouveaux."

P: "Förut hade vi bara spelat på små ställen. och bara en gång i London. Bara vi då blev tillfrågade om att turnera med Classix, och fick höra att vi skulle nå en hel del människor på det sättet, tänkte vi: 'Tja, varför inte.' Vilken tur att vi aldrig gjorde det!!"

(Ja, det kan jag nog hålla med om.)

M: "Det roliga är att vi fortfarande träffar människor som säger: 'Jag såg

Backtracked
yourself to the
side at sight, fil-
led, full, flowing
with vicious bite,
you sneer, just
trying to catch
me out.....

"LETTERS TO SHE"

er på Classix Nouveaux turnén. Ni var fantastiska! Vi spelade ju aldrig!"
Varför valde ni titeln "Photographs as memories" till er första Lp? Jag menar, det är ju första meningen i en bok av Aldous Huxley som heter "Eyeless in Gaza",

M: "Jag höll på att läsa den boken då jag mötte Pete, och den verkade passa in på de flesta sånger jag skrev. Låten "Looking Daggers" t.ex. är baserad på dialogen i inledningen av boken." Vad handlar boken om?

M: "I grund och botten handlar den om hur människor utnyttjar varandra." Hur mycket sålde den första plattan?

P: "Ungefär 10.000, Men det är inte bara i England, utan i en hel del andra länder också."

M: "Jag vet inte så noga. Egentligen borde man väl försöka ta reda på mer om sådana saker."

Ni bryr er kanske inte om det?

M: "Bryr oss om och bryr oss om."

Pengar, vem behöver det.

M: "Det är nog faktiskt något åt det hållet när det gäller oss." (skrattanfall)

P: "Jag bryr mig i första hand om musiken, affärerna får komma i andra hand."

M: "Vi gör ju faktiskt inte skivor för att tjäna pengar, utan för att vi gillar det. Det är klart att man kanske skall sätta sig lite mer in i affärerna, men så länge vi båda arbetar på dagarna klarar vi oss ändå ganska bra."

P: "Jag arbetar på ett laboratorium på en textiltfirma, och Martyn jobbar på sjukhus. Det är faktiskt ganska krävande att även hålla på med musiken."

Varför behåller ni era arbeten?

Martyn är en sångare som verkligen visar framfötterna.

P: "Tja, vi skall båda sluta i september.

Anledningen till att vi behöll arbetena så här länge är huvudsakligen för att vi behövde pengar. Jag vill få ihop tillräckligt mycket av den varan för att kunna köpa ett hus och flytta hemifrån. Om vi hade lyssnat lite mer på killarna på Cherry Red om hur vi skulle marknadsföra oss själva hade vi nog kunnat tjäna mer pengar på bandet, men vi valde att arbeta lite längre istället."

M: "Jag tycker att egentligen har man bara två val. Antingen spelar man sin egen musik och tjänar då inte speciellt mycket, eller så anpassar man sin musik efter marknaden och tjänar mängder."

P: "Men jag tror ändå att vår musik skulle kunna nå fler människor - att den har något att ge åt fler människor. Bara för att man ligger på ett oberoende skivbolag behöver man inte svälta eller vara lite vrickad som många tror. Man behöver inte sälja sig själv bara för att man försöker sälja sina skivor. Jag vill inte att det bara skall vara de omvända fansen som köper våra skivor. Det är inte tillräckligt. Jag tror att man måste försöka nå nya människor, annars är det nog lätt att man blir trängsynt och enformig."

Om man jämför "Drumming" och "Pale", är väl den första typiskt en skiva som kommer att ge er nya lyssnare, medan den andra snarare är riktad till fansen?

P: "Det är nog lättare för de flesta att acceptera "Drumming the beating heart". Den är mer tillgänglig, men det finns ingen anledning till att de inte skulle tycka lika bra om "Pale hands that I loved so well".

Men de båda skivorna är så olika att det egentligen kunde ha varit två olika grupper!

P: "Ja, faktiskt. Men det är bara olika sidor av oss. Jag tycker att vi har uppnått något genom att kunna ge

ut "Pale" eftersom vi där kan visa upp viktiga sidor av oss som kanske aldrig hade kommit fram annars."

M: "Jag tycker också det är bra därför att man inte skall behöva tänka kommersiellt när man skriver låtar, det skall komma direkt från hjärtat. Det är enda sättet jag kan göra musik på, det andra sättet, det kommersiella, är bara skräp. Jag har en känsla av att nästan alla era låtar handlar om eller behandlar känslor och tankar. Oavslutade tankar.

M: "Det stämmer. De flesta sångerna berör känslor och tankar, de försöker förmedla något; stämningar, idéer - speciellt på "Drumming". På de första två Lp-skivorna och singlarerna skrev jag oftast texterna med en viss lutning åt tvetydighet. Texterna består av meningar utan början eller slut, de är liksom komprimerade till 2-3 ord. Jag har medvetet gjort texterna så, för att folk skall kunna tolka dem på sitt eget sätt. Det viktigaste med en dikt, eller en sångtext, är att ingen tolkning är bättre än en annan."

Försöker ni påverka folk med er musik?

P: "Nej inte direkt. Vi försöker ju verkligen inte att komma med heliga budskap, eller predika om den nya livsstilen osv., som en del band gör. Men jag tycker att vår musik fungerar om den får folk att börja tänka och ifrågasätta saker och ting."

Hur samarbetar ni när ni gör låtar?

M: "Vad som vanligtvis händer med de vanliga sångerna, det är annorlunda med de improviserade och instrumentala bitarna, är att jag kommer på orden och en grundläggande struktur, melodi. Sedan experimenterar vi med det och ibland förändrar vi det helt och hållet. Så arbetar vi normalt, men det är alls ingen fast arbetsprocedur. Pete